In dit nummer o.a.:

KINDERHULP	6
COLOMBIA EN KOFFIE	8
DIVERSE PROJECTEN	10
EEN MIJMERENDE MOEDER	14
VLAG VAN COLOMBIA	16

Stichting Hogar helpt!

HOGAR nieuws

2023

nummer 02 - winter

JAARGANG 28

HOGAR-Nieuws is een uitgave voor Stichting-Hogar

VOORWOORD

Lieve lezers,

Wat fijn dat we toch weer een kleine 300 magazines hebben mogen verspreiden! We zijn daar heel trots op, want er zijn weinig magazines die op steun mogen rekenen van zo'n trouwe groep.

Ook het bestuur van Stichting Hogar, Fausto en alle projecten in Colombia zijn jullie dankbaar.

We kunnen toch elk jaar weer een paar duizend euro overmaken en daar weet Fausto altijd goed raad mee. Hans zal daar ook in dit magazine weer bericht over doen!

In dit magazine een inzending van een mijmerende moeder, waar we als redactie ook heel blij mee zijn! Voel je vrij om ook iets in te sturen naar *redactie@hogarnieuws.nl* zodat we het magazine voor iedereen ook interessant houden. Heel veel leesplezier met dit nummer!

Mede namens het bestuur van Stichting Hogar wensen wij iedereen hele fijne feestdagen en een gezond, liefdevol en zonnig 2024!

KINDERHULP

6 Geen geld voor eten, geen geld voor kleding en dus ook geen geld voor scholing

COLOMBIA EN KOFFIE

8 Wat er moet gebeuren voordat dit goddelijke vocht gedronken kan worden.

PROJECT NUEVA FLORIDA IN CALI

10 Stucklaag en vrieskist. Met dank en namens de directeur, Rigoberto, een fijn 2024 toegewenst.

ALTOS DE ORIENTE

12 De hele school werd in de maand juni volledig opnieuw in de verf gezet en ziet er 'gelikt' uit!

MIJMERINGEN VAN EEN MOEDER

15 Adoptie, moeder worden; 24 jaar later

Abonnee worden? Mail ons dan op *leden@hogarnieuws.nl* U bent van harte welkom!

HOGAR-Nieuws staat boordevol foto's en updates van alle projecten waar Stichting HOGAR al jarenlang haar steun aan geeft. Projecten die ook echt van de grond zijn gekomen door de tomeloze inzet van de vrijwilligers. Mooie en bijzondere projecten waar ook nog groei in zit. Hierdoor heeft Stichting HOGAR een goede naam opgebouwd binnen de verschillende gemeenschappen waarin de projecten zich bevinden. Maar ook de lokale overheden weten Stichting HOGAR inmiddels te vinden en te waarderen als volwaardige partner en adviseur op het gebied van projecthulp. Dankzij de donaties en de goede besteding daarvan krijgen immers duizenden kinderen een kans op een betere toekomst!

Abonnement

U kunt abonnee worden van HOGAR-Nieuws voor maar €15,- per jaar.
U wordt 2 keer per jaar middels het magazine op de hoogte gehouden van de voortgang van alle bestaande projecten en de financiële kant ervan. Niet alleen in beeld, maar ook in geschrift wordt gedetailleerd weergegeven hoe alles ervoor staat en wat er precies dat jaar gedoneerd is.

Een kind, een maaltijd!
Maak € 17,50 over op
NL14 INGB 0009 5617 37
t.n.v. Hogarnieuws, Apeldoorn
o.v.v. 'Maaltijd'

EEN MAAND LANG ETEN OP SCHOOL

Een kind, een tas!
Maak € 17,50 over op
NL14 INGB 0009 5617 37
t.n.v. Hogarnieuws, Apeldoorn
o.v.v. 'schooltas'

Voorwoord
Van de voorzitter

Wat is 2023 snel gegaan. Het is alweer ruim een jaar geleden dat ik in Colombia ben geweest om de HOGAR projecten te bekijken. November 2022.

Alle reden om dus niet in 2023 nog een keer te reizen. We hebben al eerder besproken met de bestuursleden dat eens in de twee jaar eigenlijk ook wel mogelijk zou moeten zijn. We zien wel. Uiteraard hangt dit ook van Fausto af. In dit prachtige HOGAR-nieuws komen een aantal van de projecten ter sprake. Daarnaast heb ik een paar stukjes geschreven welke met Colombia te maken hebben. Dingen waar we normaal gesproken niet echt bij stilstaan heb ik aan de orde gebracht. Rest mij jullie een voorspoedig 2024 toe te wensen en allemaal uiteraard het liefst zo gezond mogelijk. Hopelijk blijft u ons ook in 2024 weer steunen zodat we samen kunnen zorgen dat onze, broodnodige, projecten kunnen blijven bestaan.

HANS KERSTEN

COLOMBIA NIET COLUMBIA

Ongetwijfeld heeft u ook weleens ervaren dat de benaming van het land waar uw kind(eren) vandaan komt verkeerd wordt uitgesproken. Met grote regelmaat wordt door vrienden en kennissen of wie je ook tegenkomt gesproken over Columbia.

Zelfs in de pers kom ik deze fout tegen. En als ik mij ergens aan erger dan is het dat wel!! Natuurlijk zijn wij trots op Colombia en we willen dan ook dat het goed wordt uitgesproken. Ook onze kinderen vinden het niet leuk. Zij zijn Colombianen en geen Columbianen! Dat ook de Colombianen zelf zich hieraan ergeren blijkt wel uit de bedrukking op mijn T-shirt. Door mij gekocht op de luchthaven van Bogota.

We gaan terug naar de ontdekker Christopher Columbus. De namen Colombia en Columbia stammen uit zijn tijd waarin het land 'Land van Columbus' werd genoemd. Afhankelijk van het land en de taal werd echter het land verschillend genoemd; In het Italiaans Colombo, in het Frans Colomb, in het Zweeds en Duits Kolumbus en in het Spaans Colon.

Er is daarom in die tijd afgesproken dat de benaming van het land met een Spaanse taal het land ook een Spaans klinkende benaming zou moeten hebben! Men kwam uit op Colombia en niet Columbia! Wanneer dus de naam van het land verkeerd wordt uitgesproken vindt de Colombiaan dit allesbehalve respectvol en is niet blij. Men vindt dat de identiteit van het land tekort wordt gedaan!

Toen het welbekende koffieconcern Starbuck's aankondigde om zich ook in Colombia te vestigen spelde men per ongeluk de verkeerde naam. Heel veel Colombianen waren dusdanig geïrriteerd dat zij openlijk van mening waren dat Starbuck's maar beter weg kon blijven. Zo zie je maar weer hoe belangrijk het kan zijn dat de naam van je land goed wordt uitgesproken.

Ook de naam van ons eigen land, Nederland, biedt de nodige onduidelijkheid! Wij wonen in Nederland maar hebben het internationaal vaak over Holland. En onze taal is Dutch! Leg mij nou maar uit hoe het zit! Daarbij hebben wij ook nog eens de naam dat we zuinig zijn want men heeft het over 'Going Dutch', ieder betaald voor zich! Wartaal uitslaan of onduidelijk spreken wordt benaamd met 'talking Double Dutch'! Jezelf moed indrinken is 'Dutch courage'. En zo weet ik er nog wel een paar.

Een ding weten we zeker; Uw ColOmbiaanse zoon of dochter woont en leeft in Nederland en spreekt nu Nederlands. Punt uit.

HANS KERSTEN

PROJECT SCHOOL MONTANUELA

Gedurende ons laatste bezoek aan de projecten in Colombia in november 2022 is het niet mogelijk geweest om dit project te bezoeken. Door de vele regenval waren meerdere toegangswegen onbegaanbaar geworden en ook deze school was met de auto niet te bereiken.

Neemt niet weg dat de hulp op later tijdstip alleszins is goedgemaakt. De school is weliswaar niet groot maar kan natuurlijk altijd wel hulp gebruiken. Fausto heeft, uiteraard na overleg met de directrice, gezorgd voor schriften en boeken maar ook toiletpapier en schoonmaakmiddelen. Bijgaande foto toont dan ook dankbare kinderen! Ik ontving ook een kort filmpje waarin deze kinderen luidkeels 'gracias fundacion HOGAR' roepen. Blijheid alom dus.

HANS KERSTEN

KINDERHULP

Stichting HOGAR in Colombia doet aan diverse projecten. Het klinkt echter simpeler dan het in werkelijk inhoud! Op MAX-tv keek ik naar een uitzending over de 'mama's'. Dit zijn heel veel vrouwen die zich inzetten om kinderen in Zuid Afrika, die in de sloppenwijken wonen, bij te staan als moeder. Duizenden kinderen zijn zonder moeder omdat ze verlaten zijn of moeder is door Corona overleden.

Vader is vaak in geen velden of wegen te bekennen. Veelal is de zorg aan de oma die geen werk heeft en dus ook geen inkomen om voor zichzelf en de kinderen te zorgen. Geen geld voor eten, geen geld voor kleding en dus ook geen geld voor scholing. Kortom bittere armoede en wonende in een krot van een onderkomen dat 'huis' heet. De mama's zorgen voor warmte, eten en liefde. Voor 20 cent per dag kan je deze stichting steunen en dus zo, als lid, veel kinderen helpen. Toen ik de documentaire bekeek kreeg ik een brok in mijn keel en werd herinnerd aan alle hulp die wij, Stichting HOGAR, verlenen in Colombia. Ik maak geen reclame voor de stichting die de mama's financiert maar dacht wel aan die 20 cent per dag die zo'n enorm groot verschil kan uitmaken om de bittere ellende, waarin ook veel kinderen in Colombia leven, flink te verzachten! Gelukkig kan Stichting HOGAR letterlijk bouwen op veel mensen die vaak meer dan 20 centen per dag aan ons doneren. Dit programma deed mij meteen denken aan alle hulp welke wij in de vele jaren achter ons al hebben kunnen bieden dankzij uw steun en die van vele andere medemensen. Zo heeft elk project van ons zijn eigen verhaal. Toch wil ik onze school in Cali, Nueva Florida, en een eerder project van de kinderopvang van kinderen van de vuilnisbelt nog even naar voren halen. Nueva Florida staat midden in een enorme krottenwijk. Meerdere malen ben ik, weliswaar onder begeleiding van 2 politiemensen, diep deze wijk ingelopen. Vooral de eerste paar keren sloeg mij het hart in de keel bij het aanzien van de bittere ellende waarin duizenden mensen gedoemd zijn te wonen. De hoeveelheid mensen in een veel te klein 'huisje' alleen al deed mij afvragen hoe je in hemelsnaam zo kan leven. Vier kinderen op een tweepersoonsbed en dan ook nog mama op de grond, geen stoel om op te zitten en vaak middenin het onderkomen een gat in de grond met daarin houtjes om een vuurtje te maken om eten te koken. Eten dat er vaak niet eens is! Geen toilet, geen water en een klein lampje voor in de avond. Stroom dat wordt gejat van een lantaarnpaal tientallen meters verderop! Ik kan dit eigenlijk haast niet onder woorden brengen. Om dit te begrijpen moet je er geweest zijn want ook de geur en het open riool doet je je maag omkeren. De tweede keer dat ik er een bezoek bracht had het ook nog flink geregend waardoor ik echt een polstolk nodig had om mij door de smalle steegjes te begeven. Het viel al meteen op dat er heel veel kinderen waren. Kinderen die geen school hadden en stonden te popelen om les te krijgen. Het aanwezige veel te kleine schooltje in de open lucht was niet afdoende. Dit alles sterkte mij en Fausto enorm om hier een school te bouwen. De meesten van de lezers kennen het vervolg. Onze school in Nueva Florida was het vervolg. Een school die al vanaf het begin al veel te klein bleek te zijn en de laatste jaren ruimte biedt aan meer dan 455 kinderen. Kinderen die anders absoluut geen scholing zouden hebben gehad en met honger naar school gaan en daar te eten krijgen, naar een normaal toilet kunnen gaan in plaats van hun behoeften in een emmer te moeten doen. Kortom al deze kansen hebben zij gekregen door al die mensen die 20 centen per dag en vaak veel meer als donatie geven. Hetzelfde gaat op voor de kleintjes die wonen op de vuilnisbelt van Cali en nu overdag gebruik kunnen maken van de crèche en daar ook onderwijs genieten. Op de vuilnisbelt wonen is nog een dubbel graadje erger dan de eerdergenoemde krottenwijk. Een bestaan zonder enige kijk op de toekomst is door de projecten van Stichting HOGAR binnen bereik gekomen van deze kinderen. Ja, wat een tv uitzending over die mama's al niet bij je kan oproepen. We mogen enorm trots zijn op hetgeen door u en ons is bereikt! Met dank. HANS KERSTEN.

COLOMBIA EN KOFFIE

De dag van menig Nederlander is pas echt gestart nadat er een kop koffie is gedronken. In Colombia is dat niet veel anders. Maar wat er moet gebeuren voordat dit goddelijke vocht gedronken kan worden zal de meesten van de lezers eigenlijk een zorg zijn! Toen ik voor het eerst op een koffiefarm kwam in Colombia ging er toch een nieuwe wereld voor mij open!

Het is u al wel bekend dat ik op mijn reizen langs de HOGAR-projecten door Colombia gebruik mag maken van de gastvrijheid van meerdere van Angela en Fausto's familie. De zus van Fausto, ook een Angela, stelt jaarlijks haar woning beschikbaar in Cali, zo ook haar Finca's in Tulua en de koffiefarm in Trujillo. Dit scheelt ons veel hotelkosten en dat geld kunnen wij uitgeven aan de projecten! De farm in Trujillo is een unieke verblijfplaats welke we gebruiken in de weekends.

Angela's man, Octavio, kwam in 2000 om het leven waarna de twee kinderen het bedrijf overnamen. Kilometers en kilometers koffieplanten, voor zover als je maar kunt kijken, samen met daartussen groeiende bananenbomen. Gedurende bijna het hele jaar wordt er door meer dan 80 mensen koffie geplukt.

De meesten van hen overnachten in nederzettingen verspreid over de plantage. Onder het hoofdgebouw, tevens de woning van de bedrijfsleider, is een branderij. Ik heb het geluk gehad om uitgebreide uitleg te krijgen vanaf het plantje tot aan het drinken van een kop koffie. Het begint bij het planten van een simpele koffieboon welke na een paar dagen al begint te groeien en bij twee cm. hoogte verpot wordt. Dat verpotten gebeurt meerdere malen totdat het 20 a 30 cm. hoog is gegroeid waarna het een definitieve plaats krijgt om uit te groeien tot een volwaardige plant die bonen gaat voortbrengen. Dat duurt dan nog ongeveer 3 jaar.

Het is van groot belang waar en op welke helling de plant groeit want dit bepaalt mede de smaak! De bananenbomen welke meestal tussen de koffieplanten staan zijn van grote invloed om schaduw van de zon te creëren. De regio, de zon en regen en de temperatuur zijn van groot belang voor de kwaliteit en de smaak.

Een flinke regenbui kan de snelheid van de groei erg beïnvloeden. De koffie op de Trujillo plantage smaakt dus heel anders dan de koffie elders in het land. In Nederland bepaalt Douwe Egberts en

Van Nelle als koffieleverancier de smaak door de koffie vanuit meerdere landen te mixen en te branden zoals wij als Nederlander onze koffie willen drinken. Hierbij wordt gebruik gemaakt van alle bonen aan de plant.

In Colombia worden niet zondermeer alle bonen van de takken geritst zoals in Brazilië en de meeste andere koffielanden, maar worden alleen de rode bessen geplukt. Dit is smaakbepalend! In elke bes zitten rug aan rug twee bonen. De bessen worden machinaal ontdaan van de schil en de bonen worden gedroogd.

Dit gebeurt in een grote oven waarna het bruin branden in een andere brander kan gaan gebeuren. Dit is precisie werk want de duur van het branden is bepalend voor de kwaliteit. Ook in Colombia kan je zowel bonen als gemalen koffie kopen. Ook de fijnheid van het malen bepaalt weer de sterkte van het product. De gedroogde koffie wordt in grote zakken geleverd aan de Coöperatie.

De zelf gebrande koffie wordt gemalen of als bonen verwerkt in kleine zakjes als Café de Trujillo. De pulp, afkomstig van de bessenschillen, wordt weer teruggestort op het land om een goede bevruchting te bevorderen. Meerdere malen kreeg ik een pak koffie mee en gaf ik deze weg aan vrienden. De meesten vonden de koffie niet lekker, te bitter.

Dit heeft te maken met de afkomst en manier van branden van de bonen. Aralt, onze secretaris, en zijn vrouw Esther waren helemaal dol op de Colombiaanse koffie! Toen zij een paar jaren geleden met mij mee waren naar Colombia wilden zij, overal waar we ook maar kwamen, het liefst koffie drinken. Zij genoten hier zichtbaar van en glunderden elke keer opnieuw over hun hele gezicht!! Een kwestie van smaak !

HANS KERSTEN

PROJECT NUEVA FLORIDA IN CALI

Dit project heeft in het afgelopen jaar 2023 behoorlijk veel hulp gekregen van HOGAR. Naast het eerder gerenoveerde gasfornuis en de aanleg van elektrische leidingen voor de verlichting van de nieuwe overkapping is deze aanbouw tevens volledig gestuukt!

Inmiddels is ook de toegezegde vrieskist in gebruik genomen. Voor een dergelijke grote school met veel leerlingen is, naast warm eten, ook fruit heel belangrijk. Voorheen werd dit in kisten opgeslagen maar moest er zo nu en dan fruit of groenten worden weggegooid omdat door de warmte dit onbruikbaar was geworden. Nu is die zorg weggenomen omdat is gekozen voor een extra grote koel/vrieskist. Begin juni werd de kist afgeleverd en in gebruik genomen. Al met al een grote verbetering waar men heel erg blij mee is. De school draait verder goed. De educatieve materialen voor dit jaar waren geschonken door de stichting Kinderen van Colombia zodat we kunnen terugzien op een fantastische donatie. Met dank en namens de directeur, Rigoberto, een fijn 2024 toegewenst.

HANS KERSTEN

VOETBALLEN IN COLOMBIA

Wanneer ik dit bericht schrijf is het begin juni 2023. De periode waarin, ook in ons land, veel bekerwedstrijden in de voetbalwereld werden gespeeld.

Meer dan we gewend waren werden er diverse wedstrijden, al of niet tijdelijk, gestaakt omdat er onregelmatigheden plaatsvonden. Rookbommen, bierblikjes aanstekers en bekertjes werden op het veld gegooid als protest tegen een speler of, meestal, de scheidsrechter.

De maatregels om dit te voorkomen worden steeds strakker aangetrokken maar echt helpen doet het nog niet. In Engeland hebben ze dit beter onder controle dan in Nederland. Wij zijn hier te lief wordt er gezegd. Dit hele gebeuren deed mij denken aan de voetbalwedstrijd welke ik vorig jaar november in Colombia heb meegemaakt.

Fausto is fan van de voetbalclub van Rio Negro en wilde graag naar het stadion in Rio Negro om de wedstrijd tegen Medellin bij te wonen en nodigde mij en Mark, die toen met mij meereisde, uit om mee te gaan. Natuurlijk wilden wij dat en sterker nog wij betaalden de kaartjes namens HOGAR. Dat had hij wel verdient voor al zijn werk voor de stichting! Zelf had ik al eerder een voetbalwedstrijd in Medellin en Pereira meegemaakt. Een hele belevenis. Ruim een uur van tevoren begon het feest al omdat Fausto aankwam met een stuk touw!! Onze broekriem moest plaats maken voor een stuk touw en teven moesten wij een grote plastic zak over ons hoofd trekken want het goot van de regen. Ook kregen wij een kussentje om op te zitten, in plastic verpakt in onze handen gedrukt. In Rio Negro staat het stadion midden in een grote woonwijk en een speciale parkeerplaats is er niet! Duizenden mensen waarvan velen met de auto o.a. ook vanuit Medellin, moesten een plaatsje in de woonwijk zien te vinden. Colombia zou Colombia niet zijn als daar niet een slaatje uit geslagen zou worden. Allerlei stoere mensen wenkten ons om vooral hun maar te volgen bij de begeleiding naar een plaats om te parkeren. Prima, maar zij wilden daarvoor in ruil maar liefst omgerekend 10 euro voor vangen! Door de plenzende regen baanden wij ons vervolgens lopend een weg en volgden Fausto met een gang van 'zevenmijlslaarzen' naar de andere kant van het stadion. Hij had een vooruitziende blik en kaartjes voor een plaats onder een overkapping gekocht. Lange rijen bij de controle waarbij meteen naar onze broekriem werd gekeken door onze jassen en truien op te tillen en ons vervolgens betastten op mogelijke verboden zaken. Waarnaar gezocht werd was mij niet helemaal duidelijk want, veiligheid voor alles, platte flesjes sterke drank in de binnenzak bleken geen probleem te zijn. Niks banken, niks stoelen, lange rijen beton om te zitten. Zowel de Rio Negro supporters als die van Medellin zaten allemaal door elkaar. Dat beloofde wat!! Met veel lawaai en gejoel werd het Medellin-team op het veld ontvangen en zodra Rio Negro het veld opkwam ging dit tevens gepaard met veel, heel veel vuurwerk. Al snel kwamen wij erachter dat we omgeven waren met veel Medellin supporters. Bij het eerste 'buitenspel' waren zij het al niet eens met de grensrechter en lieten dit merken door luid te fluiten en te joelen waarbij zij tevens van hun zitplaats overeind kwamen!! Fausto maande ons al om vooral niet te reageren in verband met mogelijk ophanden zijnde confrontaties! Af en toe werd de wedstrijd even gestaakt en kwamen er mannen het veld op met stangen om al prikkende in het veld het overvloedige water een beetje weg te werken. Door het vele water rolde de bal haast niet en kwam meestal meteen tot stilstand. Toen Rio Negro scoorde was het hek van de dam! Onder hard getrommel van de grote trom vlak voor ons sprongen de Rio Negro mensen overeind en juichten alsof het eerste doelpunt was dat zij ooit gemaakt hadden. De Medellin aanhangers joelden en floten want zij waren het, uiteraard, niet eens met de gang van zaken en eisten dat de scheidsrechter het doelpunt zou afkeuren. Terwijl door de luidsprekers met lange uithalen GOOOOOAAAAAL werd geroepen en wij ons, intussen, stilhielden en genoten van dit grote uitbundige schouwspel. En dan moet je je voorstellen dat, terwijl dit allemaal plaatsvond, er tussen alles door verkopers liepen met grote dienbladen vol bier en luid ' cerveza', cerveza' riepen. Gevolgd door verkopers van snoep en andere versnaperingen. Wat een feest en wat een ervaring. Rust, vijftien minuten van druk overleg en gebaren om ons heen. Vervolgens de tweede helft idem dito. Uiteindelijk won Rio Negro met 2-1 nadat zij heftig geprotesteerd hadden bij het doelpunt van Medellin door al staande te protesteren en waardoor ook wij moesten gaan staan om nog iets van de wedstrijd te kunnen zien. Na het laatste fluitsignaal van de 'arbitro' was het erg opvallend dat niemand meer een onvertogen woord had. Al die tijd werd er niets op het veld gegooid en iedereen ging rustig terug naar buiten zonder verdere discussie met de tegenstanders. Fantastisch om dit mee te maken. En dan terug naar de auto en de stad weer uit zien te komen, chaos uiteraard waarbij volop getoeterd werd en de nodige middelvingers werden getoond. Thuisgekomen werd er uiteraard verslag gedaan van het hele gebeuren aan de thuisgebleven dames, Angela, Janet en Klazien en werd de overwinning van Rio Negro gevierd met aquardiente.

U kunt zich voorstellen dat ik nog steeds blij ben met mijn functie bij Stichting HOGAR. Met dank,

HANS KERSTEN

ALTOS DE ORIENTE

De hulp aan dit project heeft in 2023 hoogtij gevierd. De hele school werd in de maand juni volledig opnieuw in de verf gezet en ziet er 'gelikt' uit! Een complete facelift. Prachtig blauw en wit. Een school om trots op te zijn.

Sinds de corona periode heeft HOGAR zich meer geconcentreerd op het onderhoud van de door ons gebouwde scholen. Tevens is er meer aandacht besteed aan plezierige zaken zoals uitstapjes naar musea. Onderstaand bericht is daar ook een mooi voorbeeld van. Ongeveer 25 leerlingen van de school vormen een dansclub. Dan heb ik het niet over steil dansen maar over discodansen. De hele dansclub kon meedoen aan een competitie in Bogota. Maar ja dan moet je daar wel heen en wie gaat dat betalen. De directeur heeft goed zijn best gedaan en heeft twee sponsors aan de haak kunnen slaan. Voor het vervoer zorgde Fundacion Bosconia (mij verder onbekend) en voor de aankleding van de jongelui werd HOGAR benaderd. In goede samenspraak met Fausto werd voor alle deelnemers speciale schoenen, broeken en sweaters aangeschaft! Jammer genoeg voor de lezers van dit HOGAR-nieuws werden er maar beperkt foto's gemaakt. Wel kreeg ik een filmpje toegestuurd waarop te zien is dat er volop werd gedanst! En het leuke van alles is dat ze nog in de prijzen vielen ook! Fantastisch toch? Voor ons is het vrij normaal om uitstapjes te maken met de school maar deze worden dan meestal betaald door bijdrage van de ouders. De ouders van de kinderen op onze scholen hebben geen cent te makken, laat staan dat zij dit soort uitstapjes kunnen betalen. Gevolg is dat dit soort pleziertjes voor hun kinderen niet zijn weggelegd! Lekker voor ze dat Stichting HOGAR open staat voor meer dan alleen het betalen van de schoolbenodigdheden en hun de kans kan bieden ook eens iets extra's mee te maken. Mede dankzij de bijdrage van u en vele anderen, bedankt!!

HANS KERSTEN

PROJECT MONTENEGRO

Alle kinderen en hun leiding van ons schoolproject Montenegro zijn in september dit jaar getrakteerd op een schoolreisje!

Ik kan mij nog goed herinneren dat ik vroeger ook op een schoolreisje ben geweest. Het was aan het einde van het schooljaar een mooie afsluiting. De trip ging naar het grote klimduin in Schoorl! Midden in het dorp gelegen, een grote zandberg waar je naar hartenlust naar boven kon klimmen om vervolgens weer naar beneden te rennen, hopelijk zonder voorover te vallen! Zandkastelen bouwen en kuilen graven! Een boterham, een ijsje en bekaf weer naar huis! Fantastische belevenis die me altijd is bijgebleven. Speciaal omdat ik toen ik 21 jaar oud was met Janet in Schoorl ging wonen. Bijna dagelijks bezoek ik het plein waaraan dit duin is gelegen. Dit ook omdat de enige supermarkt in het dorp er pal naast ligt! Schoolreisjes zijn al sinds jaar en dag een normaal gebruik op de basisscholen in Nederland. Zij het dat de laatste jaren het steeds meer gebruikelijk is om dit soort reizen aan het begin van het schooljaar te houden met als doel om snel kennis te maken met de nieuwe leerlingen in de klas.

De kinderen van onze school, Montenegro, gingen op reis naar het koffiepark, gelegen tussen Pereira en Cali. In dit park, dat een grote toeristische trekpleister is, kun je alles zien wat te maken heeft met en rond koffie in Colombia. Tientallen soorten koffieplanten met de naam erbij, diverse plukkersmanden, uitgebeelde rustplaatsen voor de koffieplukkers, het branden en malen van koffie etc. Met als hoogtepunt voor de kinderen natuurlijk het grote speelpark met glijbanen, draaimolens enz. Een Efteling in kleine uitvoering. HOGAR betaalde het hele 'uitje' inclusief de bus, chippies en een lunch voor allemaal! Wat een feest, speciaal wanneer je nog nooit van je leven een

dergelijk uitstapje hebt mogen meemaken. Het was een idee van Fausto dat ik met de volle 100% steunde. Meerdere kinderen, aldus Fausto, waren zo afgemat dat zij op de terugreis in de bus in slaap waren gevallen! Zij allen kunnen terugkijken op een fantastische dag welke zij dankzij o.a. uw bijdrage hebben mogen ervaren! Stichting HOGAR Projecthulp kan trots zijn op deze donatie.

Met dank, HANS KERSTEN

Adoptie, moeder worden; 24 jaar later

Maart 1999, we worden wakker gebeld door Jeanette; we hebben een zoon Diego, op dat moment 11 maanden. Meteen voel ik me moeder, mijn zoon geboren in mijn hart. Zo worden er 3 kinderen in mijn hart geboren. Diego, Jhon Jairo en Juliana.

Juni 2023, Diego 25 jaar, Jhon Jairo 24 jaar maar in de leeftijd van 22 jaar overleden door zelfdoding, Juliana 22 jaar.

Wat is er gebeurd in de afgelopen 24 jaar is een vraag die de laatste tijd met regelmaat bij mij naar boven komt. Had ik met het bewustzijn wat ik nu heb dezelfde keuzes gemaakt? Was ik me überhaupt echt bewust waar niet alleen ik als adoptiemoeder aan begon maar wat het écht voor de kinderen betekent?

Nu ze jong volwassenen zijn praat ik met ze over dingen die hen bezig houdt, dingen waar zij last van hebben, ook dingen die ik in het verleden heb gedaan waar ze nu last van hebben, het zijn moeilijke maar mooie, vaak noodzakelijke gesprekken die mij van dingen bewust maken waar ik niet eerder op die manier naar gekeken heb.
Het is een bijzondere reis die ik maak met 3 kinderen die biologisch niet verbonden zijn maar na hun adoptie worden geacht elkaar te zien en ervaren als broer en zus. Kan dat? Kan dat echt? 3 kinderen die vanuit Colombia, een Zuid-Amerikaans land waar andere waarden, normen, cultuur, taal, geuren, temperament wordt geleefd dan hier in Nederland. Een land met een ander klimaat, andere taal, ander eten, andere geuren en ik denk, killere mensen die meer op zichzelf zijn en een minder 'wij' gevoel ervaren dan de meeste Colombiaanse families.

Misschien bagatelliseer ik het en kijk ik teveel naar hier in mijn omgeving maar zo voelt het wel vaak voor mij.

3 kinderen die alle drie verschillend zijn, hun adoptie verschillend ervaren en voelen, die alle drie verschillend in het leven staan en die ieder met hun eigen struggles moeten dealen.

Was het plaatje wat ik destijds in mijn hoofd had wel reëel? Ik wilde kinderen die al op deze wereld zijn een warm en veilig thuis geven. Samen een happy family vormen. Overstelpen met mijn (teveel?) aan moederliefde en ik zou alles 'goed' maken wat daar (lees; in Colombia) 'verkeerd' was gegaan. Wat 'goed' en 'verkeerd' was daar had ik geen beeld bij maar ik voelde me verantwoordelijk naar de kinderen maar ook naar hun biologische moeders. Ik voelde me naar hen verplicht het goed te doen als moeder! Ik mocht niet falen want ik heb deze kinderen hier naartoe gehaald en mijn god wat was, en ben, ik blij dat ze er zijn.

Later toen ze ouder waren heb ik in een gesprek met ze gedeeld dat ik lange tijd vond dat ik het goed moest doen, en goed moest maken wat er in Colombia niet goed was gegaan. Ik zou het oplossen was mijn levensdoel. Alle drie gaven ze me de duidelijke boodschap dat zij nooit hebben gezegd dat ik het goed moest maken. Zij hebben niet gevraagd of ik het wilde 'oplossen'. Dat was iets wat ik mezelf had opgelegd en dat klopt ook.

Na een heel aantal intensieve jaren, het ging niet vanzelf met de kids, kwam ik erachter dat het me niet gelukt was om het 'goed' te maken maar ik kwam er ook achter dat dit ook helemaal mijn taak niet was.

Voor ik zover was was ik heel wat tranen, trajecten, gesprekken en zelfontwikkeling verder. Ik maakte mezelf ook wel heel belangrijk met dit levensdoel en tegelijkertijd raakte ik mezelf er volledig in kwijt. Want wie was ik als ik geen moeder was? Wat ben ik nog meer dan moeder?

Wat heb ik een weg van hulpverlening gelopen met 2 van de 3 kids en wat was het moeilijk voor ze om zich begrepen, gezien en gehoord te voelen.

Ja in de voorbereiding vooraf aan de adoptie hebben we informatie gekregen en verplichte bijeenkomsten maar als ik daar nu op terugkijk was ik me niet echt bewust wat het allemaal inhield en wat ik kon verwachten. Stapels boeken heb ik gelezen over hechting, hechtingsstijlen, verstoorde hechting, vooral het boek 'bodemloos bestaan' zat lang als een angst in mijn hoofd. Maar hoe dat dan echt zou zijn dat wist ik niet. Daar kwam ik achter toen het er echt was. Toen ik, een moeder die zich (zie ik nu) teveel wegcijferde, een moeder die alles wilde ondervangen, die wilde dat haar kinderen gelukkig waren/zijn, die het aan niets ontbrak, geen pijn en geen verdriet wilde voor haar kinderen en daar (bijna) alles voor deed een keiharde spiegel voorgehouden kreeg.

Lange tijd bleef ik trekken, het kan niet zo zijn dat dit nu gebeurd, dit gaat mij niet gebeuren en de afstand tussen mij en mijn zoon werd groter tot het moment dat ik inzag dat meebewegen wellicht beter zou zijn voor hem en voor mij. Dit lukte, met vallen en opstaan, steeds beter en ik kon ervaren dat het aantrekken en afstoten niet persoonlijk op mij gericht was maar dat het ergens vandaan kwam. Op latere leeftijd benoemde hij het ook zelf 'mam, het ligt niet aan jou. Het is iets in mij'. Hele moeilijke maar mooie gesprekken heb ik gehad met hem.

Ook de afstand tussen mijn dochter en mij leek groter te worden maar gelukkig kan ik er met haar over praten. Nee, ik begrijp haar niet altijd of misschien zelfs meestal niet. Ik weet niet hoe het is om geadopteerd te zijn. Ik weet niet hoe het is om een andere huidskleur te hebben, racisme, discriminatie te ervaren, trauma's uit je kindertijd te hebben, niet te weten op wie je lijkt, van wie je bepaalde dingen heb, niet te weten of je een zus heb. Het zijn ook dingen waar ik niet over na heb gedacht toen ik aan deze reis begon. En met de wetenschap die ik nu heb vind ik dat niet oké van mezelf. Nee ik ben niet te streng voor mezelf want ik heb altijd alles met de beste bedoelingen gedaan op basis van wat ik toen wist maar ik schaam me er niet voor om toe te geven dat ik fouten heb gemaakt of dingen beter anders aan had kunnen pakken. Ik ben dankbaar dat mijn dochter mij aanspreekt op dingen die ik zeg of doe en dat ze met mij deelt wat dat met haar doet.

Tijdje geleden zijn we naar de voorstelling geweest van Rob Marrevee, een adoptievader die heel eerlijk over zijn reis met zijn twee zonen is. Het was mooi daar met haar te zijn en dat we beiden konden ervaren hoe het voor hem, adoptievader, was en voor hen, twee broers geadopteerd uit Ethiopië. Het ontroerde me om te horen en voelen dat zij een weg hadden gevonden om hier mee om te gaan die voor een ieder goed voelde. Die weg zijn wij nog aan het zoeken denk ik maar ik voel vertrouwen dat we die wel vinden.

Mijn oudste zoon heeft van begin af aan anders in het leven gestaan en naar zijn adoptie gekeken. Hij heeft weer andere struggles waarvan er een aantal ontstaan zijn door de situatie zoals het in huis was. Nee het was niet altijd fijn en veilig. Gelukkig hebben we ook mooie herinneringen als gezin. We hebben mooie reizen gemaakt met elkaar, best wat gezien van de wereld.

Onze laatste reis, fysiek, met z'n vijven was in 2019 naar Colombia. Zó fijn dat we dat toen hebben kunnen doen. Waar we het met regelmaat nog over hebben was onze trip naar Nuqui. De reis erheen was al bijzonder en het verblijf was back to basic. De walvissen spotting was een hoogtepunt, prachtig deze dieren zo dichtbij te kunnen zien.

Ook de ontmoeting met een aantal familieleden uit de Colombiaanse familie van Jhon Jairo was bijzonder.

Afgelopen januari gingen we, fysiek, met z'n vieren naar Bonaire. Dat is nu het aardse. Jhon Jairo is er altijd bij maar in een andere vorm. Als mij in 1999 was verteld dat dit de situatie zou zijn in 2023 had ik gezegd 'doe even normaal'. Dan had ik gezegd dat ik het denk ik niet zou redden als er iets met één van mijn kinderen zou gebeuren. Maar ik red het wel en ik kan ook nog genieten van het leven. Naast de moeilijke reis die er is geweest, en met tijden nog is, kan ik genieten van de stilte, de natuur, wandelingen met de hond, gesprekken met Diego en Juliana, dingen doen met hen, werken aan en met mezelf en van schrijven. Het punt waar ik nu sta heb ik mede te danken aan mijn reis die achter me ligt, aan mijn kinderen.

Diego, Jhon Jairo en Juliana ik wil jullie oprecht bedanken voor alles wat jullie me tot nu toe gebracht hebben. We zijn niet voor niets bij elkaar gekomen en zullen altijd met elkaar verbonden zijn. Daar kan ik toch alleen maar liefde en dankbaarheid voor voelen.

Een mijmerende moeder

Erica

Ik ben benieuwd hoe anderen hun weg hebben ervaren/nog ervaren. Een idee om ook jullie mijmeringen in Hogar Nieuws te delen?
Naar mij persoonlijk reageren mag ook; erica.world@hotmail.com

DE VLAG VAN COLOMBIA

Gedurende het 45-jarig bestaan van Stichting HOGAR hebben we met Colombia te maken. Omdat velen van onze lezers een of meerdere kinderen uit dat land hebben geadopteerd hebben we daardoor ook bijna automatisch de vlag van Colombia in huis gehaald.

Ik denk tenminste dat weinig van de adoptieouders niet in het bezit zijn van dit rijke kleinood. Net als onze Nederlandse vlag kun je eigenlijk niet zonder de Colombiaanse vlag in je huis als je in dat land bent geweest en teruggekomen bent met een kleine Colombiaan. Het begint eigenlijk al bij thuiskomst na de adoptie. Vaak is het al zo dat de familie de Colombiaanse vlag heeft uitgehangen als verwelkoming. Ook wanneer je die vlag in een blad of op de tv ziet gaat er een lampje branden. En wat dacht je van de verjaardagen? Vaak hangt er naast de Nederlandse vlag ook de Colombiaanse vlag. Zelfs na vele jaren bij het slagen voor het schoolexamen komt dat kleinood weer tevoorschijn. Kortom je kunt er gewoon niet omheen of die vlag staat stiekem toch weer even op je netvlies!! Maar heeft u er weleens bij stilgestaan wat de symboliek van de Colombiaanse vlag is? Hebben uw kinderen hier weleens naar gevraagd? Misschien bij een lezing of werkstuk op school? Eerlijk gezegd heb ik nog nooit stilgestaan bij de symboliek van onze Nederlands vlag! Maar wel weer bij de vlag van Engeland waar mijn vrouw Janet is geboren. Op de een of andere manier doen die vlaggen ons toch wel wat! Als groot voorbeeld de Engelse vlag. Ik ben al 56 jaren getrouwd met Janet en al evenzovele jaren woont zij in Nederland en toch toen de koningin van Engeland overleed en er veel tv uitzendingen over waren ging Janet staan bij het horen van het Engelse volkslied! 'Mijn koningin is overleden'! En dat na 56 jaren in Nederland gewoond te hebben en zelfs als een van de weinige Engelsen notabene een lintje heeft van het Nederlandse koningshuis! Zo moet ook de Colombiaanse vlag bij ons iets teweeg kunnen brengen toch? Je afkomst blijf nu eenmaal heel belangrijk in je leven. Gedurende mijn reizen in Colombia heb ik meerdere malen in de houding gestaan bij het openen van een van onze scholen waarbij het Colombiaanse volkslied ten gehore werd gebracht. Uiteraard hing daarbij ook de vlag uit. Ook moet ik toegeven dat wanneer dan daarna het Nederlandse volkslied door de speakers klonk ik wel even moest slikken en 'apetrots 'was! Wat het ook is met die vlaggen, op de een of andere manier doet het ons toch wel wat. Terugkomende op de symboliek van de Colombiaanse vlag ben ik voor U even op het internet gaan zoeken;

De vlag van Colombia werd bij de wet aangenomen op 26 november 1861. De vlag bestaat uit drie horizontale banen in de kleuren geel, blauw en rood. De gele baan is even groot als de blauwe en rode samen. De drie kleuren van de vlag gaan terug tot 1810 en hebben hun oorsprong in de strijd tegen de Spanjaarden. De blauwe band van de vlag symboliseert de Atlantische Oceaan, de rode band verwijst naar de Spaanse terreur en de brede gele band naar de onafhankelijkheid van de voormalige Spaanse kolonies. Deze kleuren werden in 1819 de kleuren van de door Simon Bolivar gestichte republiek Groot Colombia, een federatie van het huidige Colombia met Panama, Venezuela en Ecuador die in 1830 ten onder ging. Sindsdien gebruiken Colombia, Venezuela en Ecuador alle drie een geel-blauw-rode vlag. De vlaggen van Colombia en Ecuador zijn vrijwel gelijk: het verschil is dat Ecuador zijn wapen in het midden van zijn vlag heeft geplaatst en een andere hoogte-breedte-verhouding gebruikt. De Colombiaans vlag wordt ook wel gebruikt inclusief het Colombiaanse wapen. Dit

wapen werd aangenomen op 9 mei 1834, waarna er in 1924 enkele kleine wijzigingen werden doorgevoerd. In het midden van het wapen staat het wapenschild dat in drie delen is verdeeld. In het onderste deel staan twee schepen afgebeeld die samen de maritieme geschiedenis van Colombia symboliseert in het bijzonder van Panama, dat tot 1903 tot Colombia behoorde. In het middelste deel staat een traditioneel symbool van vrijheid, de Frygische muts! Het bovenste deel toont een granaatappel tussen twee cornucopia's ofwel hoorns des overvloeds. Zowel de granaatappel als de cornucopia's symboliseren de landbouw. Boven het wapenschild staat een Andescondor afgebeeld met een olijftak in zijn snavel. Tussen de vogel en het schild staat het nationale motto 'Libertad y orden' op een lint. Het schild wordt aan beide zijden geflankeerd door twee Colombiaanse vlaggen.

Zonder mij al te veel als schoolmeester te willen voordoen heb ik u gewoon even willen wijzen op iets dat toch eigenlijk wel heel belangrijk is geworden in ons leven. Mocht het zo zijn dat u nooit de moeite heeft genomen om de betekenis van de Colombiaanse vlag op te zoeken of, net als heel veel ouders van een adoptiekind uit Colombia, er eigenlijk nooit bij stil hebt gestaan, hoop ik dat u van bovenstaand schrijven iets hebt opgestoken.

HANS KERSTEN

Pauli Praat

Nu onze jongens allebei 20+ zijn is het enorm interessant om te zien hoe ze zich tot nu toe ontwikkelen. Met het ouder worden, worden ze (gelukkig) ook kritischer. Ook over mij! Er is zo'n gezellig spreukbordje in omloop waarop je kan lezen welke status mama heeft, al naar gelang de leeftijd. Dat varieert van je super-heldinnen status als ze klein zijn, tot 'mama is de stomste' tijdens het puberen en eindigt geloof ik met 'mama was de beste' ofzo. Ik denk dat ik in een 'ach, die mama toch' fase ben beland.

De oudste vind echt dat ik oud aan het worden ben. Nu is zijn levenstempo ook absurd en nee, dat kan ik dus niet meer bijbenen. Niet dat ik dat niet zou willen, maar het lukt gewoon echt niet meer. Tot niet zo lang geleden sprong ik 's morgens mijn bed uit en rende ik bij wijze van spreken direct de deur uit. Dat zal hij dan van mij overgenomen hebben denk ik? Dat ik moeite heb om bij te benen irriteert hem aan de ene kant enorm! Aan de andere kant baart het hem zorgen. Mama is toch ook wel erg handig op sommige momenten. De jongste kan tegenwoordig erg zorgzaam zijn. Hij geeft me nog net geen aai over de bol, maar het scheelt niet veel. Tegenwoordig rijdt hij en zit ik ernaast. Als de wasmand uitpuilt tilt hij die naar beneden. Als hij mijn auto meeneemt, krijg ik standaard de vraag of hij nog boodschappen voor me moet halen. Als ik op een trapje of krukje klim waar hij bij is, moet ik eraf en neemt hij het over. Mama moet vooral wel 'heel' blijven!

Zij veranderen, maar ik ook. Misschien is niet iedereen er open over, ik ben dat wel. Ik heb gewoon enorme last van de overgang. Moe, pijnlijke handen, lang zitten is vervelend, maar lang staan en lopen ook. Na een paar uur voorover gebogen in de tuin werken heb ik 2 dagen last van mijn rug. Tot een aantal jaar geleden poetste ik daarna nog vrolijk het huis. Opvliegers komen op de meest ongunstige momenten (en váák!) en schijnbaar ben ik ook regelmatig chagrijnig om niks. Hier merk ik zelf overigens niks van, maar dat terzijde. Ik heb de afgelopen jaren geweigerd er iets voor te slikken. Ik hield mezelf voor: Het hoort er nu eenmaal bij, niet zaniken! Sinds kort ben ik toch overstag. Wel zo fijn ook voor de mannen hier in huis, schijnt het.

Ik heb tegenwoordig ook minder behoefte aan heisa. Daar waar ik vroeger het huis graag altijd vol en druk had, hoeft dat niet meer zo. Vorig jaar hebben wij voor het eerst met z'n tweetjes oudjaarsavond in joggingpak op de bank voor de tv doorgebracht. Ik vond het stiekem best prima! Twintig man in de kamer met een verjaardag hoeft van mij ook al lang niet meer. Een spontaan theetje, etentje of bioscoopbezoekje met een vriendin vind ik veel leuker! Samen met manlief op pad, winkelen of een weekendje weg, vind ik heerlijk. Ik kan ook enorm genieten van rommelen in huis. Even op zoek naar een ander vaasje of dingetje, of gewoon alles op de kop zetten. Een kamer opnieuw inrichten vind ik echt heel erg leuk! Ik denk alleen nooit na over het feit dat dan ook snoeren verlegd moeten worden en zo. Daar kom ik dan altijd achter als ik al bezig ben, dus dan moet Frank noodgedwongen aan de gang. Dat vindt hij dan minder leuk...

Sinds een tijdje hebben wij ook twee katjes in huis. Nou ja, een poes en een kater. Ik ben opgegroeid met een hond en beschouwde mezelf altijd als een hondenmens. Ik blijk toch ook een kattenmens te zijn. Nooit van mezelf gedacht! Overigens blijkt Frank toch ook een kattenmens te zijn, dat had ook niemand verwacht. Hij zelf nog het minst, denk ik! Dus nu zitten wij vaak 's avonds op de bank met twee spinnende diertjes tussen ons in. Enorm gezellig!

Kortom: Tijden veranderen en mensen ook. Voor mijn jongens is er een nieuw tijdperk aangebroken: mama wordt ouder en zij vinden daar wat van. Ik ben erg benieuwd hoe hun ontwikkeling tot zelfstandige, kritische mensen verder verloopt. En dat ze ooit zullen denken: Die mama, die was zo gek nog niet!

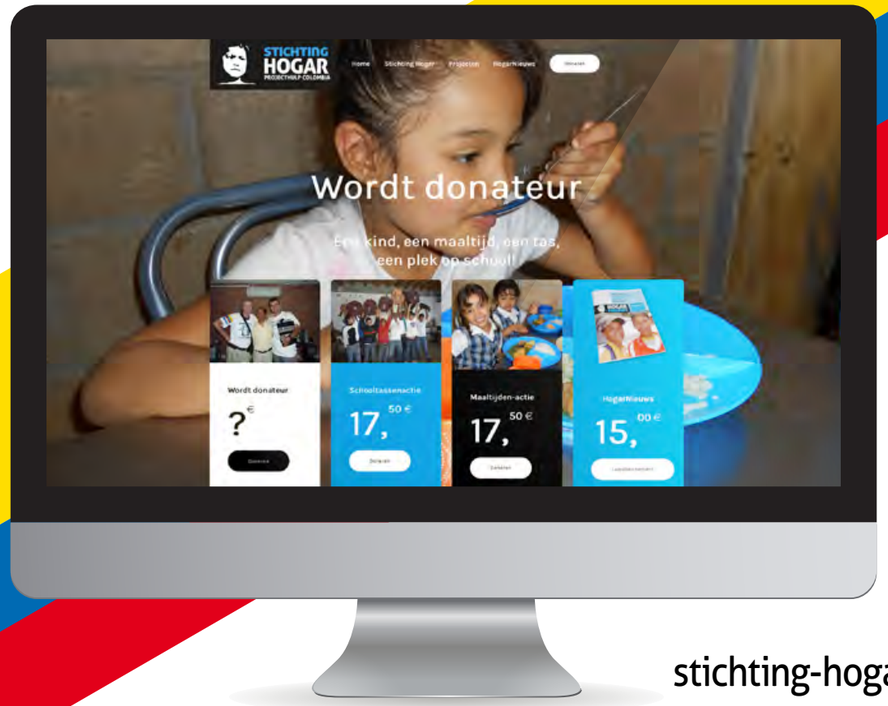

stichting-hogar.nl

Voor maar € 17,50 schenkt u al een schooltas met alle benodigdheden voor een heel schooljaar aan een kind in Colombia.

Een kind, een tas!
Maak € 17,50 over op
NL14 INGB 0009 5617 37

t.n.v. Hogarnieuws, Apeldoorn
o.v.v. 'schooltas'

De tassen met inhoud worden door Fausto ingekocht in Colombia!

Vaak ontvangen we goede ideeën om extra geld in te zamelen voor de projecten in Colombia. Daarnaast zijn er al veel leden en adoptieouders die zelf geld inzamelen voor een bepaald project.

Hoewel we als Stichting HOGAR alle projecten dit jaar konden steunen, willen we ervoor zorgen dat we dit kunnen blijven doen. Sponsors zijn vaak dichterbij dan je zou denken, maar dan moeten we wel weten waar we moeten zoeken. Hiervoor hebben we uw hulp nodig!

Werkt u bij een bedrijf wat veel doet aan maatschappelijk ondernemen en denkt u dat er wel ruimte is voor een nieuw project? Breng dan eens Stichting HOGAR onder de aandacht! Zoekt uw school nog een goede bestemming voor het zendingsgeld? Wie weet is Stichting HOGAR dan een mogelijkheid!

Plaats hier uw advertentie en steun Hogar projecthulp

Voor meer informatie kunt u contact opnemen met de advertentieverkoop van HOGAR-Nieuws

E-mail: advertentie@hogarnieuws.nl

Alle inkomsten uit de advertentieverkoop gaan in zijn geheel naar de projecthulp van stichting Hogar.

Met de buren samen een bepaald project steunen? Laat het ons dan weten!

U kunt bij ons informatiepakketten aanvragen. Aan de hand van deze folders en leaflets kunt u heel goed visueel maken hoe Stichting HOGAR de diverse projecten steunt. Informatie aanvragen kan via de website www.stichting-hogar.nl of via info@hogarnieuws.nl

Een kind, een tas!
Maak € 17,50 over op
NL14 INGB 0009 5617 37

t.n.v. Hogarnieuws, Apeldoorn
o.v.v. 'schooltas'

Uw bijdrage in Hogarnieuws?

Uw ervaringen met uw adoptiekinderen kan van onschatbare waarde zijn voor andere ouders. Uw verhalen en tips geven troost en steun.
Stuur uw verhaal naar (eventueel anoniem) redactie@hogarnieuws.nl of per post:
HOGAR-Nieuws
familie Pauli,
Biezematen 22,
7326 KH Apeldoorn

Wij zoeken sponsors

Colofon

Winter 2023, 28e jaargang
HOGAR-nieuws is een uitgave voor stichting HOGAR

Redactie

Karin van Dongen en Arjan Parie
Mariëlle en Frank Pauli

Adreswijzigingen en abonnementen:

leden@hogarnieuws.nl

Kopij:

redactie@hogarnieuws.nl

Redactieadres:

Familie Pauli, Biezematen 22
7326 KH Apeldoorn

Ontwerp en Lay-out

PARDON – Grafisch ontwerp

Bestuur Stichting HOGAR

Hans Kersten, Karel van den Berg,
Aralt Brilman, Arjan Parie, Frank Pauli

Aan deze uitgave werkten mee:

Hans Kersten

Giften

Rekeningnr. NL14 INGB 0009 5617 37

t.n.v. HOGAR-Nieuws te Apeldoorn

Een jaarabonnement van het HOGAR-Nieuws kost €15,= per jaar, prijswijzigingen voorbehouden. Het HOGAR-Nieuws verschijnt tenminste twee maal per jaar. Het abonnementsgeld dient per vooruitbetaling te worden voldaan. Abonnementen gelden tot wederopzegging en worden zonder tegenbericht automatisch verlengd. Het abonnement is geldig voor een kalenderjaar, dat wil zeggen van januari tot en met december. Opzeggingen dienen daarom schriftelijk vóór 1 december ontvangen te zijn. Aanmeldingen die op een willekeurig moment in een lopend jaar worden ontvangen, betalen het aantal nog te verschijnen uitgaven van het HOGAR-Nieuws. In januari daaropvolgend vindt de betaling plaats voor het komende jaar. De redactie moet de ingezonden kopij soms inkorten of enigszins redigeren. © HOGAR-Nieuws

Een kind, een maaltijd, een toekomst!

EEN MAAND LANG ETEN OP SCHOOL

STICHTING-HOGAR.NL
PROJECTHULP COLOMBIA

Een kind, een maaltijd!

Maak € 17,50 over op

NL14 INGB 0009 5617 37

t.n.v. Hogarnieuws, Apeldoorn
o.v.v. 'Maaltijd'